

Malcolm J. Hunt - Kígyószív (kritika)

amorális Egri csillagok

IRODALOM

**** A cikk kisebb-nagyobb spoilereket tartalmaz a regény eseményeiről ****

A karácsonyi szezonra ismét megjelent időben egy történet Ynev világról. Szerzője már bizonyított M.A.G.U.S. író, aki a Bosszúangyal után másodszor jelentkezik saját kötettel. A téma több szempontból is időszerű volt, hiszen az emberek és orkok konfliktusa mozivásznon is szerepelt, illetve a két Zászlóháborús antológia utána joggal remélhetjük, hogy ez nem csak egy könyv lesz, hanem A könyv, ami lezárja az ork szabadságharc témáját.

A regény születése azonban messzire nyúlik és nem tudok elmenni szó nélkül a M* karmikusan terhelt árnyéka mellett. Maga a címválasztás önmagában kézenfekvőnek hat, hiszen az Orwella szent szimbólumának megnevezése, amelynek utolsó evilági bástyájának védelméről szól majd a könyv. Számomra a problémát az jelenti csupán, hogy ilyen címen már szerepelt egy ugyanilyen a M* történetének sok be nem váltott ígérete között.

Konkrétan az utolsó Valhalla Páholy kötetek egyikében, Peter McSky Tizedik című regényében szerepelt „Előkészületben” megjelöléssel ugyanettől az írótól egy bizonyos 'Kígyószív'. Ha ez még nem volna elég, fontos megemlékeznünk róla, hogy egy szerepjátékos rendezvényen az író (akkor már már polgári neve alatt) egy kalandmodult is írt. Anélkül, hogy a

magus irodalom – szerepjáték közötti fronton állnék meg folytatom.

Oszlánszky Zsolt: Fagyvár című kalandmodulja (amellett, hogy a maga idején hiánypótló alkotás volt a Zászlóháborús témában szerepjáték terén) egy orkok által ostromolt erődítményben játszódott, ahol a harcok szünetében egy áruló utáni nyomozás zajlott, melyben egy toroni építész is központi szerepet játszott és mely kalandban az ostrom egy pontján hatalmas vérgőlem jelenik meg a csatában.

Malcolm J. Hunt Kígyószív című regénye egy orkok által ostromlott erődítményben játszódik, ahol a harcok szünetében egy áruló utáni nyomozás zajlik, melyben egy toroni építész is központi szerepet játszott és mely regényben az ostrom egy pontján hatalmas vérgőlem jelenik meg a csatában. Igaz, valójában több vérgőlem és a regény emellett sokminden másról is szól, de a 'különös' hasonlóság szerintem tagadhatatlan.

Nem szándékosan idézem, de önkéntelenül eszembe jut a Zászlóháborús novelláskötet páros első részének első novellája, ami kísértetiesen hasonlított egy korábban rendezvényen szerepelt és interneten publikált kalandmodulhoz (egy orkok által ostromolt várban ... stb). Mindezek nem vonnak le a könyv értékéből, milyenségéből, de felvetik (szerintem) az írói etika kérdését (már hogyha létezik egyáltalán olyan).

A fülszöveg ígérete szerint a regény az orkok Gro-Ugonért folytatott szabadságharcának és hitükért az utolsó testvérig kitartó Kardlovagok háborújának utolsó fejezetét, utóbbiak utolsó erősségének, Reagnak, a Fekete Várnak az ostromát ismerhetjük meg. Tíz évvel a Zászlóháború után és több mint húsz évvel azután, hogy megtudhattuk a vár el fog esni. Valljuk be, ez sok izgalmat elvesz a történetből.

A regény egyébként sok érdekes apró utalással és mozzanattal igyekszik enyhíteni majd a fenti érzést: a Halál havában és Észak lángjai regényekben megkezdett szálakat, szereplőket vonultat fel, de ezen felül több azóta megjelent könyvből (regényből, novellából és kiegészítőből) is felismerhetünk majd elemeket, melyek kellemes kikacsintások a sorozat rajongói számára. Értékeltem őket.

Kézbe véve a könyvet egyébként jó érzés foghat el minket: Pozsgay Gyula (lassan elmondható, hogy) veterán borítófestő a sorozatban ízléses kompozíciója illik a témához. Egy kicsit talán semmitmondó, bár tudom, hogy ez divat jelenünkben a könyvpiacra. Sőt, a nő arcán vibráló szimbólum vonalai az új Star Wars film plakátjaira és reklámjaira emlékeztetnek. A háttérben ég egy vár, de ahogy írtam, ezt már régóta tudjuk.

A könyv terjedelme félezer oldal, ami kiemeli a M.A.G.U.S. regények közül. Ebből majd félszáz oldal a Függelék, ami az előzményeket összegző kronológiából, új elemeket is tartalmazó szöveget és egy praktikus térkép párt is tartalmaz Reag váráról és az azt körülvevő ostromló törzsek elrendeződéséről. Amellett, hogy kifejezetten figyelmes az olvasóval szemben és (szerintem) jól is néz ki összhangban is van a könyv eseményeivel.

Utolsó rövid kitérő a könyv bemutatása, elemzése és kritizálása előtt: korábbi cikkemben kifejtettem a M.A.G.U.S. történetének témái közül a regény ugyebár a második (szekták – orwellánusok) és a harmadik (zászlóháborúk – vörös és fekete) elemeit használja fel úgy, hogy azok már részben lezárt (meghaladott) eseményei a világnak. Amiben viszont mutathat újat (és reméljük, hogy fog) az magának az Orwella hitnek az újraértelmezése (mint egykori pyar isten).

Tudjuk, hogy ez nem áll messze az írótól, hiszen Uwel kapcsán annak idején már bemutatkozó novellájával („Istentelenek”, a ’Hallgat az ég’ című kötetben) és később bemutatkozó regényével is

képviseltette magát e téren. Előreugorva kicsit állapíthatjuk meg, hogy igenis megpróbálkozott vele és igenis mondott ki a Kígyószív kapcsán „új” dolgokat a Kitzsítottal kapcsolatban, de végeredményben sajnos (szerintem) nem sikerült.

A regény egy izgalmas jelenettel nyit, amikor a Holdimádók nőstény ork portyázói egy menekülő kardlovag csapatot üldöznek és vezetőjük gondolataiból kiderül, hogy a háború jócskán a Hat Törzs szövetségének javára áll. Miközben erről elmélkedik, a kardlovagok közben eléri a menedéket a Fekete Vár falai mögött és vezetőjük, a regény későbbi főszereplője, megtudja, hogy mentorát/pártfogóját/büntetés nagymesterét/ki tudja milyét(?) árulás vádjával napokkal ezelőtt kivégeztették.

Ebből a bevezető részből már újabb példákat tudunk hozni a könyv későbbi jellemzőire: a karakterek sokszor olyan hosszú és mély magaspolitikai elmélkedésbe kezdenek (szerintem) indokolatlanul, hogy az komolyan megtöri az olvasás élményét. Arról nem is beszélve, hogy néha az volt az érzésem, hogy az írni-olvasni nem tudó yevi karakterek sokkal jobban ismerik a Summárium című kiegészítőt, mint én magam.

Élő enciklopédiaként gondolnak át olyan elméleteket és magaspolitikai összefüggéseket, amik nem indokoltak. Ez persze részben annak a hatásnak is köszönhető (amire korábbi cikkemben utaltam) hogy utólag próbálják több írógeneráció által sok szerző és alkotó által gombolyított fonalakat fércelgetni évtizedek távlatából, de ez itt sokszor tetten érhető és (sajnos) zavaró is olvasóként.

Egy későbbi jelenetben például mikor a lovag átsétál egy folyosón a falakat kívülről kőhajító gépekkel kopogtató ork ostrom „csendjében” rögtön elréved arról az időről, amikor mestere ezen a helyen majd másfél oldalnyi monológban ívelte át a Reag történetét négy világekorszakon, három ősi civilizáción és megannyi apró jelenkori eseményen. Azt pedig csak megjegyzem, hogy a „szeretett” és hiányolt mestere ’természetesen’ pedofil volt.

Újabb kitérőt kell tennem, mert a téma és a regény is sűrű, a vita élénk és sokminden elsikkadhat közben, például az a TÉNY, hogy

mind a védők, mind pedig az ostromlók alapvetően a fantasy műfaján belül (lásd a M.A.G.U.S. és minden más szerepjáték első tematikája) gonoszak, rosszak és amorálisak. Ez könnyen elfelejtődik, pedig tény: az orkok még mindig rabszolgatartó, emberevő szörnyetegek és a kardlovagok (bizony) rabszolgatartó, emberáldozó bűnözők.

Bár a könyv is sokszor említi, de valahogy elsikkad, hogy másfél ezer évig (!!) alkották a fentiek közösen Gro-Ugon lakóit. Érdekes, hogy ennek nyoma nem sok maradt és a szembenállás olyan tiszta és egyértelmű, mint a korábban említett Warcraft kapcsán. Én személy szerint hiányoltam az együttélésnek legalább nyomait, de nem ragaszkodom hozzá. Mert nehezen azonosulok bármelyik oldallal is, hogyha azok rosszak/gonoszak/kegyetlenek (ha valaki azt kérdezné, hogy miben különböznek az amundoktól ez alapján az külön cikk volna, de ezért írtam belőlük 200 oldalas kiegészítőt).

Azzal együtt mondom ezt, hogy a kardlovagok külsőségeiben a legvagányabbak szerintem az egész fantasy zsánerben M.A.G.U.S.-on belül és azon túl is. Egyszerű lelkek, jó névvel és címerrel, fekete vértben (amivel képesek rohamozni és sebezni), a világ egyik legkeményebb helyén laknak, nem zavarja őket, hogy mindenki utálja őket és jellemük része, hogy egyedül nézzenek szembe a világgal, emellett puritán életvitelük van, a jég hátán is megélnek.

Csakhat a Rettenet Asszonyát tisztelik és ezzel Ynev ősgonoszai, akiket most a szabadságukért (vagy miért) harcoló egykori elnyomott rabszolgáik támadnak. Eddig nem sok szó volt róluk (az orkokkal ellentétben), Malcolm J. Hunt azonban így, az utolsó villanásukhoz egy külön szervezetrendszer, belső hatalmi hálót, felépítést álmódott meg nekik. Ami egyrészt jó ... mert eddig nem volt, másrészt felesleges, mert most úgyis végük.

Harmadrészt el kellene tudnom dönteni, hogy nekem tetszik e de alapvetően

arra kellett rájönnöm, hogy ezek itt NEM a Kard Testvériségének Lovagrendje. Szerettem volna elkerülni, de nincs rá mód, hogy szóba ne hozzam a témában már korábban megjelent novellás kötet párost (ami nem a Zászlóháborús) és egy másik kiadónál jelent meg. Emellett a kötet végének köszönetnyilvánításából kiderül, hogy az akkori pályázatra indult e könyv írása is.

Addig a kardlovagok sivatagban álló erődökben zsákmányra szomjazó rablólovagok voltak ork alattvalókkal. Aztán sokat fordult (megváltozott) a világ (ld. Summárium és az akkori népszerű orkos poén) majd az említett pályázatos kötetekben egy olyan kép jelent meg, hogy ezek a lovagok dacosan és erőből uralkodnak a földjeiken, egymás között párbajokban döntenek el az ügyes bajos dolgaikat és az orwella papnői szeretők és ágyasok képében mozgatják őket hátulról bábokként az ynevi sakkasztalán.

Mire azonban a főszereplő a menekülés után elmegy jelenteni (még mindig a regény elején) a 'kistanács' színe elé, ami a belső titkos mindenek feletti szervezet (és a részemről nem kedvelt Trónok Harcát idézi) addigra ott bizony a két lovag mellett egy papnő, egy boszorkány, meg egy fejedelm(?) fogadja (később szó van boszorkánymesterekről is, de csak mutatóban van vezetőjük) és ez a főszereplő számára és így a regény világában tökéletesen rendben van.

Igaz, hogy a regényen átível Orwella kettős természetének vitája (a férfias, nyílt szembenállás és a nőies, háttérből manipuláló), de ez a tényeken nem változtat, hogy a Kard Testvériség látszólag ugyanolyan alárendelt szerepben van, mint a talpasok, meg a kahrei mesterek(?), meg a rengeteg másféle szerzet, akik a várban tartózkodnak. Hogy ezen a magaspolitikai magyarázatok sem enyhítenek számomra sokat, lehet személyes probléma.

Az viszont már nem, hogy a várban zajló Rózsa neve szerű nyomozás kulcsa is az, hogy a papnőknek Orwella biztosítja az igazság kiderítését az elhangzott élő szóban, amit a lovagoknak nem, így azok vakon hisznek nekik. Más kérdés, hogy elvileg a kardlovagok is paplovagok, néha ez is szóba kerül, de összességében inkább olyan mint egy, a szerző által elképzelt fantasy feudális szervezet, ami nem a Kard Testvériségének Lovagrendje.

Amikor korábban más könyveknél nehezményeztem, hogy szerintem a karakterek nem

használják ki a rendelkezésükre álló (elsősorban mágikus) lehetőségeket mindig megkaptam, hogy „Jajj már, Amund! Csak azért mert valaki paplovag, még nem kell agyba főbe varázsolnia napestig, visszaélve az istenétől kapott hatalommal! Ez nem szerepjáték! Ez irodalom!”

Eljött az ünnepélyes pillanat, amikor mély levegővétel után elmondhatom: DE IGEN! Amikor arról van szó, hogy egy vallás felszentelt fanatikus hívei az utolsó erődjüket védik az utolsó emberig (hátuk mögött egy Fekete Lobogóval és annak hordozójával) akkor igenis DE, akkor minden létező mágikus potenciát ki KELL préselniük magukból, hogy megvédelmezzék azt, amiről húsz éve tudjuk, hogy nem lehet és elkeseredett tűzijátékban kell kiműlniük. Itt ez nem történik meg.

Merthogy itt senki sem csinál semmit. Olykor emlegetik, hogy amúgy ők bírják istennőjük hatalmát kicsit... valamilyen módon... másképp mint a többi, beavatást nem kapott lovag, de amúgy ennyi (egyszer mintha valaki használt volna Csapást... de nem biztos... és azt is egy ajtó ellen). Viszont boszorkánymesteri beavatást kapott lovagok vannak (valami helyi OKJ lehet...), meg betegséget hordozó lázlovagok is öngyilkos rohamra mennek egyszer csak úgy taktika és értelem nélkül...

Túljutva azon, hogy ezek nem a kardlovagok szerintem a meglévő eszközeikkel is meg kellett volna nyerniük a csatát. Említik, hogy ők nem talpasok, hadművészetük a lovasrohamra korlátozódik, ostromlott vár védelem OKJ nincs Reagban. Ha így van, akkor nem céltalan, öngyilkos rohamban kellett volna büntetni a belső politikában kegyvesztett lovagokat ... hanem mondjuk stratégiát kitalálni erre (nem megmérgezni a repülő pteroptákat kb).

A regény egy pontján két óriás vérgőlem jelenik meg az orkokkal szemben és meglepi őket (másfélezer év egymás mellett élés), de ezt nem arra használják ki a várbeliek, hogy átfogó hadmozdulattal kitámadjanak (pedig csak arra jók), nem, ez azért van, hogy közben megünnepeljék Orwella szent ünnepének estéjét gyerekkórus hangjaira, lerészegedve, 'cserépszavazást' tartva a megüresedett posztokra ... ahol ha tízezer szavazó van és 10(!!!) szavazaton múlik az eredmény, akkor a vesztesnek nincs joga párbajban bizonyítani rátermettségét... hanem elkullog... inni. Közben a vérgőlemeket meg leverték.

Szóval látszólag a várban lévők nem akarják megvédeni magukat és megnyerni a csatát. Ezen a ponton egyébként a szereplők közül is egyre többen tudják már, hogy el fog esni a vár (sokkal többet tudnak nálunk a szereplők ...). Utolsó gondolat a várbeliekről, hogy a fidioriból érkezett egy szem boszorkánynak, aki „csak” azt kéri, hogy kutathasson egy elveszett orwella ereklye után engedélyt adnak, hogy bárhol falakat rombolhasson és régészkedjen. Egy ostromlott várban... az praktikus.

Egyébként ezen a ponton nem érzem, hogy spoiler, de a boszorkány (mint minden boszorkány) titkos tervvel és céllal érkezett a kardlovagokhoz. Nem csak a korona kell neki... ami egyre valószínűtlenebb, hogy itt volna. A valódi küldetése titkos. De én elmondom: minden hasznosnak ítélt Orwella varázstárgyat és értéket el kell menekítenie innen. De ezt is megengedik neki egyébként a „Nihil Lovagjai”, szóval értelmetlen titkolózni.

„*Jányom! Hozz el minden varázstárgyat egy ostromlott várból. Kézben.*” Az, hogy a titkos fidiori rend (hihi, nem is fidioriban van) EGY boszorkányt küld egy ilyen tervre arra utal, hogy ott sincs minden rendben fejben. „*Igenis tisztelendő anyám. Mivel daloljam ki szájukból a sajtot?*” Szóval csak annyi, hogy szerintem a Kard Testvériségének Lovagrendjéből nehezebben vihetne el bárki bármit... főleg ami orwellánus kegytárgy. „*Felesleges a körültekintés. Azok csak férfiak ... mind hülye.*”

A regény fejezetei egyébként felváltva foglalkoznak ostromlókkal és ostromlottakkal. Az orkok tábora hasonlóan „emelkedett”. Különösen értékeltem, hogy a Holdimádok Törzsén keresztül mutatja be az eseményeket és azon belül is inkább Higgsa, a meddő öregsámán a főszereplő. Tudvalevő, hogy ez a törzs matriarchátusban él, harcosai is nőstények és Hram vagy a Farkasszellem tisztelete helyett a mérgekkel operáló Nagy Viperaszellem hívei (:kacsint:).

Én mondjuk sajnáltam, hogy Birak gal Gashad, a Hat Törzs egyesítője, aki ősei csatabárdjával lerázta fájáról a Fekete Lobogó hatalmát, aki az Észak Lángjaiban az egész szabadságharcos folyamatot elindította

villanásnyit SEM szerepel a regényben (és legalább a Szószedetben sem), de elismerem, hogy érdekes nézőpontot választott az író az ostromhoz. Bár ha valaki megkérdezte volna anno, hogy szerintem Reag ostroma nem két taktikai zseni (Birak és Aghron, a kardlovagok nagymestere) mentális viadala kellett e volna legyen, lehet igennel válaszolok. De 2017 van, minden a nőkről szól. Ki vagyok én, hogy beleszóljak?

Szóval Higga a (tényleg) бүдös ork nőstény kettévágott hegyről álmodik és a bevezetőben említett túlinformált portyázóról. Fixa ideája ezt a kettőt összehozni a valóságban is és szerencséjére a portyázó alárendeltje, szóval elkezdődik a kutatás a mitikus hegy után a viperaszellemben (:kacsint:) sugallatára. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy pont itt van a közelben. Tiszta mázli. Így nem maradunk le nagyon az ostromról.

Ugyanis a fejezetek nem csak egymás után következnek, hanem valós időben is, így amit látunk az egyik fél oldaláról, azt kronológiailag kihagyjuk a másikon. Így sokszor nem mindig azt olvassuk ami éppen érdekelne vagy fontos lenne az ostrom kapcsán, hanem ami a szereplőknek fontos. Például egy kettévágott hegy. Az orkok is harcolnak egyébként orkokkal homályos céljaik elérése érdekében, csakúgy mint a várban a lovagok egymás között (hiába, azért a másfél ezer év nem múlik el nyomtalanul...).

Higga egyébként a regény egyik legérdekesebb jelleme és karaktere (neki van) azáltal, hogy öregebb minden más orknál nagyjából és még nagyobb léptékben látja át népe dolgait (de jó) tehát jogosult hosszabb enciklopédia bejegyzések elgondolására miközben hétköznapijai a lányai és unokái verésével és kiházásításával telnek. A korábban említett portyázó szerepe egy kicsit leegyszerűsödik miután megtalálja a hegyet, mert csak harcol és pázrik. Jó.

Így amikor Higga nemsokára (cirka 300 oldalnyira) egy valódi konfliktusba keveredik önmagával a hegy mélyén lelt

Hramgaug álmait értelmezve komolyan elkezdtem rá odafigyelni. Az író nagyon értő kezekkel egy olyan probléma elé állított egy jól felépített, potens karaktert, aki akár meg is oldhatja azt, szóval esélye van kezelni. Meglepett, hogy ez sikerült neki, de hát lássuk be, elterelte a figyelmem valami várnak az ostroma.

Maga a konfliktus egyébként nem kifejezetten új, én többeket hallottam anno, hogy sikerült összeadniuk a Summáriumban olvasottak között az egy meg egyet és a homályos mitológiai utalások között is felfedezték a Holdimádókra vonatkozó eltérő passzusokat. A helyzetem annyival könnyebb, hogy a regényről szóló korábbi kritika is érintette már (tehát tényleg nem csak nekem volt egyértelmű) a Viperaszellemben felfedezni azt az ynevi istenséget ... aki előszeretettel bújik más hatalmak neve és álarca mögé és szereti ha kígyóként tisztelik.

Szóval Higga a könyv háromnegyedénél felteszi a költői kérdést, hogy mi értelme ennek az ostromnak ... eközben a várban ugyanezt kérdezi a fidiori boszorkány a lovagtól is. Ekkor kerül legközelebb a regény ahhoz, hogy a remélt témában újat mutathasson, megreformáljon, irányt szabjon, túlmutasson az eseményeken ... ekkor érezzük a kígyószívek lüktetését, hogy a könyv valójában a hit különböző aspektusairól is szólhat.

Nem mondom, hogy ne adna választ a karaktereken keresztül a szerző. Nem mondom, hogy ezek idegenül hatnának. Továbbvezeti ezeket a szálakat és lehetőséget ad, hogy ő maga vagy más majd foglalkozhasson velük. De szerintem csak kihagyta ezt a vissza nem térő lehetőséget. Ekkor a fókusz visszatér az ostromra, kiderül a lovag mentorának „titka” és a Viperaszellemben valóban hathatós segítségével a kardlovagok egyetlen hatásos mágiáját is kikerülik (azt is papnők csinálták, nem lovagok).

A portyázó fontos szerepet kap és amire a hasonló könyvekben mindenki sokat és sokáig vár, a két nézőpont főszereplői is összecsapnak. A végeredmény kicsit low fantasy beütésű és a harc rövid, a végkimenetele pedig sajnos súlytalan ekkorra. Az ostrom viszont tovább dübörög és felrémlik valami végső lehetőség is a kardlovagok számára, hogy megvessék a lábukat. A Sárkánytorony mélyébe börtönzött démonok kioldása megkezdődik...

Más is átverve érezte magát annak idején az Egri csillagok olvasásakor? Amikor két kötet

végén a mindent eldöntő, sorsfordító csatát a koszorús magyar író elmismásolta annyival, hogy a női főszereplő szemszögéből vezette föl és a végén egy lezuhanó téglától elájul? Mire felébredt már híre-hamva sem volt a törököknek mert rohantak haza politikai okokból. Bár a helyzet itt nem annyira rossz, de távolról és női szemszögéből látjuk, messze az eseményektől.

Annyi bizonyos, hogy a „Nihil lovagok” utolsó nagy trükkje sem vált be (na persze, mert hagyták fűdni a boszorkányt akit azért küldtek ide, hogy fűrjon) és amikor az utolsó erősségük tetejéig űzik őket (ki tudja akkor már vagy még ki él a szereplők közül) csak annyi bizonyos, hogy utoljára a nagymesterrel számolnak le kicsi a rakás hadrendben. Az ork nőténnyel ellentétben én szinte hallom az utolsó gondolatát, mikor a saját parancsára kihegyezett karók felé zuhan az irodalmi okokból haszontalan varázstárggyal:

„... azért lehet, hogy kár volt megmérgezni a pteroptákat.”

Nincs igazán feloldása a konfliktusoknak. Hacsak az nem, hogy a következő oldalakon található köszönetnyilvánításból kiderül, hogy valóban novellának készült az alapötlet, ami választ adhat a karakterek papírvékonyaságú kidolgozására, utóbb terebélyesedett regénnyé (bár bevallom, hogy én is hasonló következtetésre jutottam a 2007-es pályázatra szánt félszáz oldalas történetemmel, de akkor is úgy gondoltam, hogy nem attól lesz egy novella regény, hogy sokkal több betűt írunk hozzá).

Itt kiderül mely karakterek szerepeltetésére és kidolgozására kért és kapott engedélyt az író (osztott világnál valóban szokás ez), illetve, hogy mekkora része volt a szerkesztésben Raoul Reniernek és az általa írt orkokról szóló résznek a Summáriumban (mely később utat talált külön egy válogatás kötetbe is). Ez annyiban lehet még érdekes, hogy szöges ellentétben áll az impresszumban feltüntetett szerkesztővel (elképzelhetőnek tartom a nyomdahibát).

Mint ahogy korábban is említettem kronológia hasznos és praktikus. Csak itt is szerepel ugye Gro-Ugon királya mint tisztség, pontosabban, hogy mikor üresedett meg legutóbb ez a poszt ... de az nem derült ki számomra, hogy a kidolgozott lovagrend hatalmi struktúrájában hová is illeszthető be. Mindegy, halottakról jót vagy semmit, béke poraira ... engem érdekelt volna.

A szöszedetben már találunk cirkalmas életrajzokat a történetben kevésbé fontos szereplőkről. Kiderül, hogy a pecsétőr, aki eddig mint a titkos kémhálózat feje volt valójában nem fejedelmész, hanem lovag, sőt, eredetileg Dreina felszentelt Oroszlánszív lovagja csak miután túl sok nőt kínozott meg és ráadásul később halálra is eredeti hittársai (meg gondolom Dreina istennő) úgy gondolták gyanús. Ezért elment a világ túlfelére egy olyan szervezetbe ahol nőknek kell engedelmessé válni és alárendelődni, esetleg kízásait elviselni egy kegyetlen istennő alatt. Logikus... vagy az élet kegyetlen.

A Kard Testvériség eredeti alapítójáról is érdekes információkat tudunk meg, például, hogy a legújabb kutatások szerint már tiadlani volt (régén csak városállamokból származott még) így pajzán humorral igazta le egykori ellenségeit orkok képében. Sajnos csak itt szerepel a Százhalál lándzsa is, pedig megolvastam volna egy újabb írónál is, hogy mire képes az ostrom alatt.

Ide kívánczok talán, hogy mit hiányolok összességében (a zaurakon kívül, mert az már szinte hagyomány, hogy szerepeljen egy M* regény szöszedetében). Bár nagyon jól használta és szötte tovább az író a Summáriumban leírtakat, de hogyha éppen a Holdimádókat emelte ki, akkor a náluk leírt speciális méreglövedékes nyíl bevetését hiányoltam kicsit. Ha az utolsó lovagrendi méltóság életrajza is itt van akkor mostmár (hogyha a regény terjedelmébe esetleg nem is fért) nagyon kíváncsi lettem volna a főszereplő 'hadmester' életrajzára, például, hogy mi vitte őt Orwella ösvényére (illetve miért lett jobb vívó gyakorlatilag mindenkinél).

Hiányoltam a goblinokat és az ő nézőpontjukat. Nekik is legalább akkora kiugrási lehetőség lett volna ez az ostrom mint az orkoknak, sőt, Birak nagy hadi trükkjével pár be is jut a várba pteropta háton (az öreg ork tudta, hogy nem érdemes megmérgezni őket). Az ő sorsuk azonban az alávetett szolgából alávetett ork eledel marad a végsőkig, pedig éppen az előzménynek tekinthető Észak lángjaiból tudjuk, hogy sokkal több van ebben a fajban.

Sajnálom, hogy gyakorlatilag semmi maradandót nem kapunk a regénytől: sem egy új ork hérosz névlegesen, aki kitüntette volna magát a harcokban, sem egy jellegzetes ugoni valami, amit fantáziánk felkaphatna és tovább görgethetne. Kényelmes írói megoldás gyakorlatilag mindent elpusztítani amit felépítettünk és bevezettünk, ideértve a karaktereket, de ez is csak az új Star Wars-al való párhuzamra hívja fel a figyelmet: üres kézzel távozzunk.

Utolsó sirámom, mostanra talán menetrendszerűnek is lehet nevezni, a kalandozók vagy kalandorok teljes és maximális hiánya. Még mutatóban sem. Legalább egy kis orwellánus csapat térjen haza tíz év alatt megsegíteni a hátszázgot a nagyvilágból, legalább egy híresebb kardlovag bajnok méltóztasson hősi halálra megjelenni Reag ostromakor. Legalább tegyenek úgy a „testvériség” tagjai, hogy egy kicsit számít nekik az, ami a renden belül történik.

Itt van egy félezer oldalas regény, aminek az elolvasása után sem kapok kedvet, hogy többet megismerjek a háttérből. Nem azt mondom, hogy az író lényegüljön át orwellánussá ha írni szeretne róla, de valami érzés, valami benyomás szüremkedjen át a tintán keresztül az ujjaimba, hogyha egy fikatív vallási témáról olvasok. Rendben van, ez Uwel kapcsán sem sikerült igazán, de itt Orwella és a hittételei inkább csak háttér, egy máz, egy főnév, ami gyakran ismétlődik súly nélkül.

Furcsa lesz, ha mindezek után dicsérni fogok? Vállalom. Mindezek ellenére ugyanis a könyv lapjai szinte maguktól pörögnek az ember szeme előtt, mert függetlenül attól miről és kiről szólnak nagyon ügyesen és jól van megírva maga a szöveg. Érezhető rajta az értő szerkesztői munka és magának az írónak is a gyakorlata, tapasztalata, s az, hogy ilyen minőségben szinte bármiről képes volna ilyen terjedelemben írni. Ez nagyon komoly fegyvertény.

Gratulálok azért is, hogy értő kézzel foltoz be olyan lyukakat és kérdéseket, amihez más nem mert vagy nem tudott

hozzányúlni az eltelt évek alatt. Olyan ügyesen egészíti ki a vallásalapítók között eltelt évszázadokat, sokszor évezredekkel koncepciókkal, hogy szinte ellentmondás nélkül fogadom el őket helyénvaló kiegészítésnek. Az eredeti forrásokat is láthatóan nagy becsben tartja és értő kézzel forgatja, ahol változtat ott általában okkal teszi és jól. Kevésbé átírás szándékkal, mint inkább kijavításként és ez érezhető.

Sikerült az utolsó kitörési próbálkozásnál egy valódi lovagi hősiességet felidéző jelenetet gyúrnia az ostrom közben. Reag várát összességében valóban egy olyan ősi fészeknek festette meg a lelki szemeim előtt, ahol a lovagok évszázadok alatt egymás elöl és maguknak felhalmozták a rabolt kincseket. A várban zajló élet hiteles képei szinte filmszerűek helyenként és a dialógusok is (ami nagyon-nagyon ritka) hitelesek az adott szituációkban.

Az orkok esetében sem foglalt állást végletes a kinézetük kapcsán, de minden alkalommal érezte a különbözőségüket az emberektől. Küllemükben, érzékelésükben és képességeikben egyaránt. Egymáshoz való viszonyulások, a törzsek közötti torzsalkodás is úgy volt szórakoztató, hogy nem vált közönségessé, alpárivá. Az östörténetük előadása az énekmondó által például egy kifejezetten jól sikerült, átélhető és hangulatos jelenet lett. Példaértékű. Ilyenekkel lehetett volna az enciklopédiás részeket kiváltani.

Zárszóként még annyi negatívum maradt, hogy nem szeretem a demitologizálást és bár tudom, hogy a ma divatos low fantasyban ez szokás és tudom, hogy ez valamiért utat talált a M* írások közé az elmúlt években, de ennek ellenére sem gondolom, hogy egy fantáziavilágban helye van. Értem ezt egyformán a Holdimádók valódi múltjának ábrázolására éppúgy, mint a regényben lezajló várostromra, ami eddig csupán egy homályos kép lehetett sokak fejében (köztük az enyémben is).

De mert láthatóan sok energia fekszik benne és más nem írta még meg ilyen meggyőzően az eseményeket a továbbiakban, hogyha Reag eleste szóba kerül akkor mindenképpen úgy fogom tekinteni, hogy ez itt így történt, ahogyan a Kígyószívben megírásra került. Persze, mindenkinek megvan a fejében a saját Ynev képe is, de egyszerűen képtelenség, hogy mindenről mindenkinek kialakult éles kép éljen a fejében így

értékelem, hogyha valaki ennyi energiát szán a sajátja megalkotásába és megosztásába.

Végeredményben elégedett vagyok (bár lehet, hogy azok számára akik idáig jutnak az olvasásban a fentiek után ez komolytalannak hat). Az eddigi fehér folt helyére egy sűrű és színes kép került több nagy ynevi mozzanat lezárásáról is. A vállalás is hatalmas volt téma tekintetében, voltak, akik már elvérezték rajta. Itt végig sikerült fenntartani az érdeklődést, összetartani egy összetarthatatlannak hitt történetet és koncepciót rakni olyasmi mögé, ami mögött eddig kevés volt vagy nem is volt vagy (sajnos előfordul) elveszett.

Persze sokat segít, hogy az egykori írásom csak közvetetten érintette Reag elestét vagy hogy a téma számomra (életem pár nehezebb hónapját leszámítva) bizonyos fokig érdektelen ynevi léptékkal mérve. Más témában máshogy állnék hozzá (pl. Uwel), de itt ez rendben volt. Érdekes volna egy Summáriummal alvó ork rajongót is megkérdezni róla, de most nincsen kéznél egy sem mikor ezeket a sorokat írom.

A bevezetőben említettem, hogy remélem nem csak egy regény lesz a sok közül és végeredményben az kell mondanom, hogy nem. Hogyha pár

év(tized)en belül nem születik egy olyan átfogó és újragondolt írás, ami valamiért megváltoztatná az itt leírtakat akkor és addig ez lesz az A könyv, amelyik tartalmazza mindazt, amit Reag ostromáról tudni lehet és érdemes (de egészen biztos az A könyv, ami után sokáig nem szeretnék megint lobogókról, boszorkányokról és várakat támadó orkokról olvasni).

2017.03.15.

Szerző: Guladro

Forrás: Kronikak.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely